

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

92
Hatvany Lajos
"1964"

Szerző:

Cím:

Hatvany Lajos búcsúztatása

Magyar Nemzet
(Hely)

1964. jan. 14
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

Szabó Lőrinc, Heltai Jenő és Bölöni György után most — Hatvany Lajos. A szertartás színheije ugyanaz, a nagy gyászter — ahol Jókai pihen, Mikszáth — a Kerepesi.

Nagyon szép időben kísértük utolsó útjára Hatvany Lajost, irodalmunk polihistorát. Kis köd ült a városon, amelyet lassan áttört a nap, s a hónélküli télben ezernyi dárdaival ragyogott.

Erről a városról, kövekről, utcákról, író-otthonokról, lakásokról, emberekről, az irodalom elsuhant árnyairól senki sem tudott annyit, mint ő. Senki úgy nem szerette, olyan felfedező, édes izgalommal, olyan tudósi szorgalommal, olyan irodalmi emlékeket ébresztő szenvedéllyel, mint Hatvany... A szerelmes város, amelynek valósággal irodalmi térképét, literátor földrajzát készítette el, ezzel az izzó téli ragyogással búcsúzott fiától.

Tavasz volt a télben, különös, fényes, januári tavasz, amelyben egy nagy élet lassú hervadását, egy nem váratlan, mégis fájdalmas távozást gyászoltunk mind, kik ott álltunk az utolsó búcsú színhelyén. Írók, költők, tudósok, irodalomtanárok, művészek, sáfárai annak az irodalomnak, amelyért egy küzdelmes, gyakran keserű, végül is diadalmas emberöltőn át annyit tett, oly sokat áldozott.

Nevek lengtek felénk a búcsú drapériái közt: Ady, József Attila, Könyvlapok zizegtek: a Petőfi hat kötete. A magyar irodalomtörténet egy darabja emlékeztet a távozóra, aki ennek a literaturának sáfára, gondos kertésze, nemeqyszer nagy istápolója, ösztönzője volt.

Fénylett a nap, melegen égett tűzszeme, mikor a korszót gépkocsira tették, hogy elszállítsák a debreceni halothamvasztóba. Keserűn néztünk a fekete kocsí után, amint kigördült, s lassan távolodott.

Elment Hatvany Lajos. A magyar irodalom egyik korszaka ment el vele.

*

Hétfőn a Kerepesi temetőben nagy részvét mellett búcsúztatták Hatvany Lajos Kossuth-díjas író, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagját. A temetésen megjelent Benke Valéria művelődésügyi miniszter, Szakasits Árpád és Szerényi Sándor, az MSZMP Központi Bizottságának tagjai, Dobozy Imre Kossuth-díjas, a Magyar Írók Szövetségének főtítkára, valamint a magyar tudományos, irodalmi és művészeti élet számos kiválósága, az elhunyt sok barátja, tisztelője.

A ravatalnál a Magyar Tudományos Akadémia nevében Szabolcsi Bence Kossuth-díjas akadémikus búcsúzott Hatvany Lajostól:

— Az írásművészet mély ismerőjét és tudósát, minden nemes és előremutató irodalmi törekvés pártolóját és bátorítóját, nagy, immár történelmi jelentőségű szellemi megmoz-

dulások spiritus rectorát vesztítettük el benne, olyan teremő és szervező egyéniséget, aki eltörölhetetlenül beleírta nevét a magyar irodalom utolsó félszázadának történetébe. Látta, hogyan süllyed el egy felbomlott, régi világ, hogyan bontakozik és formálódik ki egy új — s volt bátorsága a régiből kilépni, a régít levetni magáról. Ez a bátorság, ez a hivatástudat, ez az éber történelmi és művészi érzék legyen példája a mai, s az eljövendő magyar író- és tudósnevezdeknek is.

A Művelődésügyi Minisztérium és a Magyar Írók Szövetségének nevében dr. Köpeczi Béla, a Kiadói Főigazgatóság vezetője emlékezett meg az elhunytól.

— Búcsúszom Hatvany Lajostól, a történelmet megértő embertől, a haladó magyar irodalom lelkes pártfogójától, az írótl és kritikustól, aki egész életében friss szemmel figyelte és vizsgálta az irodalom jelenségeit. Búcsúszom Hatvany Lajostól, az embertől, aki életét a haladás szolgálatára tette fel, s aki ezért szembefordult a régi úri Ma-

gyarországgal, szembefordult saját osztályával, a nagypolgársággal is. Mint hatalmas vagon várományosa, ifjúkorában még a feudális maradványokkal terhes Magyarországot látta, élete utolsó éveit már a Magyar Népköztársaságban élte le, mint a magyar munkásosztály vezetésével létrehozott állam köztiszteletben álló polgára.

— A felszabadulás után ő, aki emigrációban élt, könnyen választhatta volna a kapitalista világot, de nem ezt tette, mert hite és meggyőződése már szembeállította a nagy eszményeket eláruló polgársággal,

Hazatért Magyarországra, ahol a nép sok nehézséggel és bajjal építette az új országot, a szocialista hazát, s ebben a munkában ő is részt akart vállalni — részt is vállalt. Mindez emberi nagyságának és hazafiságának fényes dokumentuma.

A magyar Pen Club nevében Rubinyi Mózes ügyvezető alelnök búcsúzott. Kiskőrös város lakossága és a kiskőrösi Petőfi Emlékmúzeum nevében Istenes József, a Petőfi Emlékmúzeum igazgatója elmondotta: Petőfi szülővárosa megőrzi az »Így élt Petőfi« írójának emlékét.